

Röhrig Géza

Honvágý

*újév napján elmentem a dunához
híg esőt fúj a szél magyarországra
cseppei körbe s oly kuszán kaszáltak
mint éhes méhek boldog nektártánca*

*a rakpart lépcsőjén hogy meg ne bűljek
vadul föl s alá vonultam
akár oídipusz egy kiegyenesített
amfiteátrumban*

*mögöttem a parlament
karamellatorta
tűlparton gőzölgő
szennyvízkatakomba*

*what time is it? tán négy
kigyullad a lánchíd
szöges botjával egy parkőr
a kossuth téren avart öl*

*uszálykapitány üvöltget románul
hangja a ködben szelődé juhászul
bőröndömön ülök nincs senkibez se kedvem
tíz esztendő után járok újra pesten*

*a szabadság-szobor csillog
az itthon íze megkerget
semmire csípve nyújtóz
a éjjeli erzsébet-híd*

*de mi közöm nekem a belvároshoz?
más tájak emlőin cseperedtem
a fodrász bort mért a csapos nyírt haját
kedves volt a világ és egyetlen*

*hány világon vagyok túl azóta!
vad és korcs tiszta és egész
akár tapló kövült rám e mimikri
a már kétségbe sem esés*

*őseimre hasadtan állok
forgalom már nincs pár jégcsap orgonáz
le-lebénul megakad a duna
mint egy kivégzés előtti fogmosás*

*ó a haza nagyon rossz anya
belül megtart kívül eldob engem
föl sem ismer pedig rá hasonlítok
tíz év után járok újra pesten*

*tegnap visszaszöktem a gyerekkori házba
az akvárium elpárolgott a parkettából gombák nőttek
ó a haza nagyon rossz anya
kicsijét várja kit elhagyott és nem ezt a zakkant felnőttet*

*arcom előtt gyertyával űztem a pókhálót
ölt a szemem úgy kerestelek téged
ó a haza nagyon rossz anya
messiás ki ha megjött is elkésett*

*mint a pászka törnek a jégtáblák a dunán
az egyiket az örvény elkapta
hebrencs sirályok bámulnak lebegve
a különös kis forgószerűpadra*

*csupasz fácskán reszkető setét folt
levél vagy rigó eldönthetetlen
fázni magányos extázis
tíz év után járok újra pesten*

*ingujjnyi havak lőtt hermelinjei
vergődnek még a városban itt-ott
értjük egymást magyarország és én
hallgatunk hát őrizzük a titkot*

*két óra múlva elröpülök drága
látod nem állhat közénk sem idő sem tér sem hideg
legközelebb szabadabban jövök
mint aki a siratófalhoz áll de nem érinti meg*

Herzl háza, a szem és a szív.
Miriam Nieger-Fleischmann kiállításáról

Avigdor Hameiri

Ez az a föld

*Ez az a Föld, vándor alvajárók Földje,
Itt az Isten maga révedezve áll,
Itt az ember feje tüzes égbe mállik
S prófétává válik,
Sziklák odújából ha ránéz a Halál.*

*Ez az a Föld, testvér, szent betegek Földje
Itt a Tábor-hegyen áll Ezékiél
S örült aggyal vájja Istenének jussát,
Nemzetek bús sorsát,
Ki pusztul el majdan s ki örökkön él.*

*Ez az a Föld, ember-őrületek Földje,
Ha lenéz az Isten, isteneket lát;
Szívpoklosok serge, csupa bomlott lélek,
Kik hunyt szemmel néznek
S látnak száz fényéven s nemzedéken át.*

*Ez az a Föld, baljós Akiváknak földje,
Minden apró rög itt örök lázban ég. –
Ide jer, zarándok, makacs élő-halott,
Vakon, árván, gyalog
S tályog-szemmel látod Szináj Istenét.*

*Állj és bámuld éjjel csillagok szerelmét:
Termő borzongásnak örök-bánat útja,
S érezd, miként szíved csontjaidba olvad
S felelsmélsz, hogy hol vagy:
Isten nászágyában, hol fogamzol újra.*

*Ez az a föld, zsidó, ez itt a te Földed,
Minden porszem itten szerelmedre vár,
Idvezült vagy, hogyha bevarázsolt téged,
Ha igévé éget,
De ezerszer jaj neked, ha nem érzed már.*